

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **G. B.**, narozen X
státní příslušník Moldavské republiky,
bytem X

zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-27787-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-27787-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2018, č. j. OAM-1463-66/ZR-2016, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D. na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 342 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitru (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 1. 2018, č. j. OAM-1463-66/ZR-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto tak, že žalobci se ruší platnost povolení k trvalému pobytu a současně byla žalobci podle § 50 odst. 1 písm. d) téhož zákona uložena povinnost vycestovat do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem zrušení trvalého pobytu byla předchozí pravomocná odsouzení žalobce za trestnou činnost. Správní orgány obou stupňů vzaly v potaz, že žalobce na území České republiky žije ve společné domácnosti s družkou L. F., českou státní občankou, se kterou má děti L. (nar. ...) a L. (nar. ...), současně však dospěly k závěru, že žalobcova trestná činnost představuje vysokou intenzitu narušení veřejného pořádku, jehož zachování správní orgány vyhodnotily jako významnější v porovnání s intenzitou zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány rovněž přihlédly k tomu, že žalobce spáchal trestnou činnost vědomě, a tedy si zásah do soukromého a rodinného života zapříčinil sám. Navíc odnětím trvalého pobytu není žalobci zakázáno stýkat se se svou rodinou, ani pobývat na území České republiky, pouze je mu odňato nejvyšší pobytové oprávnění.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům na odůvodnění obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správním orgánům rovněž vytýká nedostatečné zjištění skutečného stavu věci v rozporu s požadavky § 3 správního řádu. Žalované dále vytýká porušení § 2 správního řádu a § 87l odst. 1 písm. e) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce má za to, že v době zahájení řízení bylo užito právního předpisu, který v době rozhodování správních orgánů nebyl platný a účinný. Poukazuje na to, že řízení o zrušení platnosti trvalého pobytu bylo zahájeno dne 11. 7. 2016, dne 18. 10. 2017 bylo řízení překvalifikováno a zahájeno dle správního ustanovení, to ale dle žalobce neznamena, že jde o řízení nové. Žalobce poukazuje na rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2017, č. j. MV-84307-8/SO-2017, podle kterého žalovaná vrátila věc k novému projednání a přikázala ministerstvu překvalifikovat dané řízení, což ale dle žalobce neznamena, že mělo být postupováno podle nové úpravy. Dle žalobce tento postup způsobil nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí.
4. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalobce správní orgány bagatelizovaly stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“), z něhož dle žalobce jasně vyplývá, že zrušení povolení k trvalému pobytu by mělo fatální dopad do života především žalobcových nezletilých dětí. Stanovisko OSPOD přitom bylo vypracováno v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, avšak po jeho propuštění se vztahy s dětmi ještě zintenzivnily. Žalobce proto navrhoval, aby bylo vypracováno nové stanovisko OSPOD, čemuž ale správní orgány nevyhověly a porušily tak § 3 správního řádu. Totéž pochybení žalobce namítá ve vztahu k nevyslechnutí jeho syna, kterému v době podání žaloby bylo již 17 let, a tedy byl schopen formulovat svoje názory. Dle žalobce rovněž nebylo správními orgány zohledněno, že žalobcovy děti i jeho družka jsou státními občany České republiky, kteří neumějí moldavsky a jsou závislí na příjmech žalobce, který si právě na území České

republiky opatřuje legálně příjmy. Žalobce přitom vede na území České republiky řádný život a své minulosti hluboce lituje. Právě nedostatečné posouzení všech těchto skutečností dle žalobce způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

5. Žalobce dále připomíná, že zásah do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců je neurčitým právním pojmem, a nikoli správním uvážením, k čemuž cituje příslušné části odůvodnění rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34. Žalobce je přitom přesvědčen, že správní orgány dostatečně nereflektovaly hlediska, která je nutno zvážit v případě tohoto neurčitého právního pojmu, k čemuž opět obsáhle cituje z odůvodnění již zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-34, a dále z rozsudku téhož soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47. Absence judikaturou vymezených hledisek dle žalobce opět způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z těchto judikaturou vymezených hledisek žalobce vyzdvihuje právě hledisko dopadu do rodinného života svého i svých rodinných příslušníků, k čemuž opět zdůrazňuje spolužití se svou družkou L. F., se kterou vychovává nezletilé děti L. a L., a celkové vytvoření veškerého zázemí na území České republiky, kde žije již 15 let a plně se zde integroval do společnosti. Nutnost opustit Českou republiku by tak pro něj měla katastrofický dopad, zejména by byly poškozeny zájmy nezletilých dětí.
6. K žalobě byl připojen svazek nedatovaných rodinných fotografií zachycujících žalobce a jeho rodinu při různých rodinných oslavách, dovolených či při každodenních činnostech, které byly s ohledem na proměnlivý věk dětí zjevně pořízeny v průběhu delšího časového úseku.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě primárně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a spisového materiálu. Žalobní námitky považuje za nedůvodné. Zdůrazňuje, že žalobce měl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvést řádné odvolací námitky, které však ani po výzvě k odstranění vad blanketního odvolání nedoplnil. Žalovaná se dále podrobněji vyjadřuje k námitce právního překvalifikování v průběhu řízení. V této souvislosti zdůrazňuje, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo provedeno na základě platného ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, přičemž v případě žalobce nebylo možno aplikovat ustanovení, podle kterého bylo zahájeno původní řízení, neboť ministerstvo v původním řízení považovalo žalobce za osobu v postavení občana třetí země, a nikoliv za rodinného příslušníka občana Evropské unie. I kdyby došlo k zastavení řízení pro nemožnost aplikace správného ustanovení, správní orgány by tak jako tak musely zahájit řízení nové, což je dáno zásadou oficiality u řízení zahajovaných z moci úřední. Naopak kdyby ministerstvo řízení nepřekvalifikovalo, ale pouze jej zastavilo a pak znovu zahájilo, jednalo by se o přepjatý formalismus a zbytečné průtahy v řízení. Žalobu navrhuje zamítnout.

IV. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu a z průběhu jednání

8. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:
9. Žalobce byl v České republice třikrát odsouzen za úmyslný trestný čin (padělání a pozměnění veřejné listiny, pokus o pojistný podvod a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby), přičemž za poslední z uvedených trestných činů byl odsouzen

k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, z něhož byl podmíněně propuštěn dne 27. 3. 2017 se zkušební dobou do 27. 3. 2019. Podrobnosti k odsouzení žalobce a k výkonu uložených trestů soud pro přehlednost uvádí v tabulce:

soud	sp. zn.	právní moc	Popis skutku a trestní kvalifikace	uložený trest
OS v Kutné Hoře	2 T 83/2002	9. 1. 2003	V roce 2000 nechal za úplatu 200 USD zhotovit padělek cestovního pasu Polské republiky a řidičského průkazu na jméno A. W. a tyto padělky předložil policistům při kontrole totožnosti [kvalifikováno jako trestný čin padělání veřejné listiny podle § 176 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009 (dále jen „starý trestní zákon“)]	Odnětí svobody 4 měsíce podmíněně zkušební doba 1 rok osvědčen 10. 1. 2005
OS v Kolíně	4 T 37/2014	18. 9. 2014	V roce 2013 poté, kdy mu vyhořela chata, inicioval zpětné uzavření pojistné smlouvy a pokusil se vylákat na pojišťovně pojistné plnění ve výši 3 300 000 Kč [kvalifikováno jako přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. a), odst. 5 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“)]	Odnětí svobody 36 měsíců podmíněně zkušební doba 42 měsíců ve zkušební době spáchán trestný čin ad 3)
OS pro Prahu 1	44 T 50/2015	20. 4. 2016	Dne 24. 10. 2014 vyšlo najevo, že v garáži a v nákladovém prostoru vozidla skladoval za účelem uvedení do oběhu celkem 2 120 000 ks cigaret opatřených neplatnou tabákovou nálepkou, aniž by přiznal a zaplatil spotřební daň ve výši 4 783 780 Kč [kvalifikováno jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 a 2 písm. c) trestního zákoníku]	Odnětí svobody 2 roky nepodmíněně nástup výkonu 26. 5. 2016

10. Dne 15. 7. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana třetího státu podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že žalobce coby držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let.
11. Žalobce byl v době zahájení řízení ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Pardubice, kde byl dne 10. 11. 2016 vyslechnut. Vypověděl, že do České republiky poprvé přicestoval v roce 1992, natrvalo je zde od roku 1995, se svou družkou L. F. žijí déle než dvacet let, seznámili se v P. v baru. V době seznámení již uměl česky. Společně vedou rodinnou domácnost, žijí v bytě 3 + 1 v P.. Spolu s družkou žalobce vychovává nezletilé děti L. a L.,

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

kteřé jsou pro něj vším. Syn L. navštěvuje střední školu v J., dcera L. základní školu v P.. Obě děti žalobce živí a finančně podporuje. V době výkonu trestu však náklady na domácnost nese jen jeho rodina, on sám zasílá dětem jen určitou částku jako výživné z výdělků z práce ve vězeňské kuchyni. K dotazu na obživu před výkonem trestu žalobce uvedl, že podnikal. V Moldávii mají rodinný podnik na výrobu masných výrobků, dále bar a tři prodejny, vedle toho provozuje autodopravu mezi Moldávií a Itálií. Na území České republiky nyní nepodniká. Jeho družka L. F. pobírá invalidní důchod, pracuje pouze brigádně. V závěru žalobce vypověděl, že se cítí být odsouzen neprávem, neboť není žádný násilník, v České republice žije přes dvacet let, vychovává zde dvě děti, které mají výborné výsledky ve škole, rodina je pro něj nadevše. Slíbil, že po skončení výkonu trestu se vynasnaží o nápravu.

12. Součástí správního spisu je zpráva OSPOD při Městském úřadu P. ze dne 17. 8 2016, sp. zn. Om 167/2016 (dále jen „zpráva OSPOD ze dne 17. 8. 2016“). Jedná se o zprávu OSPOD o šetření v domácnosti žalobce, v rámci které byl proveden pohovor s L. F., která hovořila jednak o potřebách nezletilých dětí L. a L. a výdajích na péči o ně, kromě toho pozitivně hovořila o jejich vztahu s otcem (žalobcem). Dále uvedla, že se žalobcem je po dobu výkonu trestu rodina pravidelně v kontaktu a po jeho návratu počítá s tím, že s ním opět budou žít ve společné domácnosti, neumějí si představit, že by byl žalobce z České republiky vyhoštěn a neměli možnost jej vidat. V závěru zprávy je uvedeno hodnocení šetřící pracovnice OSPOD, která konstatuje, že žalobcovi rodinní příslušníci jsou na něj citově velmi fixováni a jsou na něm velmi závislí, proto by zrušením trvalého pobytu žalobce došlo k výraznému poškození zájmu nezletilých dětí, neboť by došlo ke zpřetrhání citových vazeb, což je vzhledem ke zdárnému citovému vývoji dětí nežádoucí.
13. V průběhu řízení dále žalobce podával četná podání, v nichž se snažil zdůraznit svůj vztah k členům rodiny a od toho se odvíjející negativní důsledky v případě zrušení trvalého pobytu. Žalobcova družka L. F. se domáhala účastenství v tomto řízení, avšak ministerstvo rozhodlo, že postavení účastníka řízení nemá.
14. Rozhodnutím ministerstva ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-1463-41/ZR-2016, byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců a současně mu stanovena podle § 77 odst. 3 téhož zákona lhůta k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí, popř. propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.
15. V průběhu odvolacího řízení byl žalobce podmíněčně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, konkrétně dne 27. 3. 2017, se zkušební dobou do 27. 3. 2019.
16. Žalovaná rozhodnutím ze dne 25. 8. 2017, č. j. MV-84307-8/SO-2017, zrušila rozhodnutí ministerstva specifikované v odstavci 15 výše, a vrátila mu věc k novému projednání. Důvodem tohoto postupu nebylo věcné vyhovění odvolacím námitkám žalobce, nýbrž skutečnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, a proto vůči němu nemohlo být vedeno řízení o zrušení trvalého pobytu podle ustanovení vztahujícího se na občany třetích zemí.
17. Oznámením ze dne 18. 10. 2017 ministerstvo žalobci sdělilo, že mění právní kvalifikaci skutku ve správním řízení, a to tak, že ve věci bude nadále postupováno jako v řízení ve věci zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Toto oznámení bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2017.

18. V průběhu nového řízení bylo v bydlíšti žalobce provedeno dne 2. 11. 2017 místní šetření, z něhož vyplynulo, že žalobce se zde zdržuje a vede zde nadále společnou domácnost s družkou L. F. a nezletilými dětmi L. a L..
19. Dne 15. 11. 2017 byla jako svědek vyslechnuta žalobcova družka L. F.. Ve své výpovědi potvrdila, že nadále vede se žalobcem rodinnou domácnost, mají společné finance a společně se podílejí na výchově a výživě svých nezletilých dětí. Ona sama pobírá invalidní důchod kvůli problémům s páteří, příjmy zajišťuje především žalobce, který po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody pracuje v podniku J. v P., kde dělá řidiče, dále má v Moldávii rodinný podnik vyrábějící konzervy z masa. Hlavní příjmy má žalobce spíše z Moldávie. Potvrdila, že se žalobcem žije od svých 19 let, zná oba jeho rodiče žijící v Moldávii, kde má žalobce taktéž řadu příbuzných. Oba žalobcovi rodiče pomáhají jejich rodině finančně, byť žijí v Moldávii. Značné výdaje má jejich rodina především se vzděláváním dětí, zejména ve vztahu k synovi, který studuje soukromou školu v J., a dále se zájmovými kroužky dcery. Nedovede si proto představit, jak by tyto výdaje utáhla pouze sama ze svého invalidního důchodu. Na pomoc svých rodičů se nemůže spolehnout, neboť její otec již zemřel a její matka je závislá na alkoholu a nestýkají se. Zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu by pro ni bylo strašné, neboť ona i obě děti k němu chovají hluboké city. Současně vyslovila nepochopení nad tím, proč nějaký úřad chce vzít dětem otce, ke kterému mají vztah, navíc když jsou zcela fungující a neproblematickou rodinou.
20. Prvostupňovým rozhodnutím ministerstvo opětovně zrušilo žalobci trvalý pobyt, tentokrát podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a současně mu podle § 50 odst. 1 písm. d) téhož zákona uložilo povinnost vycestovat do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Důvodem pro zrušení trvalého pobytu byla opět skutečnost, že se žalobce na území České republiky dopustil trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, a proto představuje narušení veřejného pořádku. Ministerstvo se zabývalo poměřováním zájmu na zachování veřejného pořádku a zájmu na zachování soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospělo k závěru, že zrušení trvalého pobytu lze považovat za adekvátní, neboť zásah do soukromého a rodinného života žalobce, jeho družky a jejich dětí nelze považovat za nepřiměřený z hlediska protiprávního jednání cizince. Žalobcovy rodinné vazby proto dle ministerstva nepřevažují nad negativními okolnostmi jeho chování na území České republiky. V této souvislosti ministerstvo apelovalo především na povahu žalobcovy úmyslné trestné činnosti páchané za účelem dosažení zisku, přičemž dovodilo, že žalobce se jakožto odpovědná a dospělá osoba vědomě dopouštěl protiprávních jednání, a to zcela bez ohledu na následky těchto jednání, čímž si sám zapříčinil zásah do svého soukromého a rodinného života. Ministerstvo dále akcentovalo, že žalobci bylo umožněno vstoupit na území České republiky a využívat zde všech výhod svobodné a demokratické společnosti, čímž ale na sebe žalobce zároveň převzal závazek dodržovat pravidla, kterými se tato společnost řídí. Namísto toho, aby si těchto výhod vážil, tak svou „úctu“ k právnímu pořádku České republiky projevil pácháním trestné činnosti. Ministerstvo nesohlasilo s argumentem, že by zrušení trvalého pobytu mělo vést ke zprůtrhání žalobcových rodinných vazeb, naopak vyhodnotilo, že samotné zrušení trvalého pobytu není pro žalobce nijak fatální, neboť mu nezakazuje styk s jeho dětmi ani družkou a ani mu nebrání ve finančním zabezpečování rodiny, zvláště když má většinu svých příjmů v Moldávii a není v tomto směru vázán na území České republiky. Dle ministerstva je tedy pouze na žalobci, jak si zařídí své rodinné vztahy. Žalobci navíc není zakázán pobyt v České republice, je mu pouze odňato nejvyšší

pobytové oprávnění, tudíž mu nic nebrání, aby si požádal o udělení nižšího pobytového oprávnění, například povolení k přechodnému pobytu. S ohledem na uvedené ministerstvo dospělo k závěru, že pozbytí trvalého pobytu nepředstavuje nepřiměřený zásah do života žalobce, a proto rozhodlo o zrušení trvalého pobytu a současně stanovilo lhůtu k vycestování.

21. Proti prvostupňovému odvolání podal žalobce blanketní odvolání. Dne 16. 2. 2018 byla žalobci (resp. jeho zástupci) doručena výzva k odstranění vad odvolání se stanovením lhůty 5 dnů. Jelikož žalobce této výzvě nevyhověl, byl spis postoupen k rozhodnutí žalované.
22. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Vzhledem k absenci konkrétních odvolacích bodů žalovaná odkázala na skutková zjištění ministerstva, zcela se ztotožnila s jeho právním hodnocením a neshledala v jeho postupu žádné vady.
23. Soudu je z předchozí rozhodovací činnosti ve věci sp. zn. 43 A 6/2018 známo, že žalobce dne 9. 5. 2017 (tj. po vydání prvního rozhodnutí ministerstva o zrušení trvalého pobytu – viz odstavec 15 výše) podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Ministerstvo však rozhodnutím ze dne 19. 10. 2017, č. j. OAM-6897-27/PP-2017, tuto žádost zamítlo, a to právě z důvodu spáchané trestné činnosti, kterou vyhodnotilo jako závažné narušení veřejného pořádku. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, argumentoval přitom obdobně jako v nyní posuzované věci, tedy nepřiměřeným zásahem do svého soukromého a rodinného života, zejména obavou o zpretrhání citových vazeb k družce a dětem. Žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-134809-4/SO-2017, odvolání žalobce zamítla a současně potvrdila zamítavé rozhodnutí ministerstva, s jehož závěry se ztotožnila. Proti posledně zmiňovanému rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji však rozsudkem ze dne 20. 11. 2019, č. j. 43 A 6/2018-37, zamítl. V uvedeném rozsudku soud shledal, že správní orgány správně vyhodnotily spáchání trestné činnosti jako závažné narušení veřejného pořádku, současně ovšem poznamenal, že intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je v případě zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nižší, než by tomu bylo v případě zrušení trvalého pobytu. Právní závěry zdejšího soudu následně potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 7 Azs 8/2020-32, jímž zamítl kasační stížnost žalobce.
24. Při jednání substituční zástupkyně žalobce zdůraznila především žalobní bod směřující do nepřiměřenosti zásahu. Poukázala na to, že žalobce spáchané trestné činnosti lituje, navíc za ni byl odsouzen již před více než pěti lety, byl podmíněčně propuštěn a po podání žaloby bylo rozhodnuto o jeho osvědčení. Čili příslušné orgány rozhodly o tom, že žalobce není nebezpečný pro společnost. Substituční zástupkyně dále připomněla posun v judikatuře, která zdůrazňuje, aby otázka přiměřenosti dopadů byla hodnocena nejen ve vztahu k dotčenému cizinci, ale také k jeho rodinným příslušníkům. V této souvislosti odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 33. Naopak rozporovala použitelnost judikatury zmiňované v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, neboť ta se týkala dopadů vůči rodinným příslušníkům, jež jsou občany třetích zemí, zatímco žalobce je rodinným příslušníkem občanů Evropské unie. Substituční zástupkyně dále citovala nosné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, který skutkově týkal obdobné situace jako je ta žalobcova, přičemž kladl důraz na dostatečné zjišťování zájmů nezletilých dětí.

25. Zástupkyně žalované při jednání zdůraznila, že ze strany žalobce bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno blanketní odvolání, tudíž ze strany žalované nebyl prostor reagovat na námitky žalobce týkající se přiměřenosti dopadů. V této souvislosti poukázala na nosné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. 2 As 56/2007-71, který klade důraz na odpovědnost účastníka za rozsah odvolacího přezkumu. V podstatném rozsahu zástupkyně žalované odkázala na obsah spisové dokumentace a závěrech napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

V. Posouzení soudem

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
27. Před přistoupením k vlastnímu přezkumu závěrů napadeného rozhodnutí se soud musel nejprve vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná především tehdy, není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů správní orgány vycházely, či z jakých podkladů tyto skutkové závěry učinily nebo jakými úvahami se řídily při jejich hodnocení (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, či ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67). Při posuzování nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tedy soud hodnotí, zda správní orgány srozumitelným způsobem uvedly, jaké skutečnosti vzaly při svém rozhodování za prokázané, kterým nepřisvědčily a jakými úvahami byly při jejich hodnocení vedeny, případně o jaké důkazy opřely svá skutková zjištění a jaké důvody je vedly k vyslovení závěrů obsažených v konečných rozhodnutích. Z hlediska uvedených požadavků soud konstatuje, že vzhledem k absenci konkrétních odvolacích námitek (neboť žalobce své blanketní odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnil) lze považovat za dostatečný způsob odůvodnění, jestliže žalovaná v napadeném rozhodnutí toliko odkázala na skutková zjištění ministerstva a stručně se vyjádřila k otázce jeho souladu s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019 - 36). Pokud jde o prvostupňové rozhodnutí, pak soud konstatuje, že odůvodnění tohoto rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné náležitosti umožňující jeho přezkum. Ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí přehledně popsalo zjištěný skutkový stav, uvedlo, které ze zjištěných skutečností považuje za stěžejní, a podřadilo je pod konkrétní právní normu. Namítá-li žalobce, že nebyla dostatečně zhodnocena otázka přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, pak s tímto soud nesouhlasí. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí naopak vyplývá, že ministerstvo této problematice věnovalo značnou pozornost, neboť velmi podrobně vysvětlilo, jaké úvahy jej vedly k tomu, že zájem na zachování veřejného pořádku převažuje nad zájmem žalobce na soukromý a rodinný život. Jde tedy o závěr plně přezkoumatelný. To, zda jde zároveň o závěr opírající se o správné právní posouzení, je už věc druhá (k tomu viz odstavce 30 až 49 níže), nicméně i nesprávný právní závěr je závěr přezkoumatelný. Nutno podotknout, že v žalobě je slovo „nepřezkoumatelnost“ užíváno velmi hojně, v podstatě jako univerzální označení pro cokoliv, v čem je spatřováno pochybení správních orgánů. Z obsahu žaloby lze nicméně dovodit, že její autor má spíše

na mysli nesouhlas s právním hodnocením zjištěných skutečností, a nikoliv jejich opomenutí. Jinak řečeno, v žalobě je (navzdory užívaným výrazům) primárně namítán nesouhlas s tím, jak správní orgány vyložily otázku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců) ve vztahu k osobním poměrům žalobce, a nikoliv absence skutkových důvodů.

28. Soud rovněž nesouhlasí s žalobními námitkami brojícími proti porušení § 3 správního řádu z důvodu neprovedení navrhovaných důkazů aktuální zprávou OSPOD a výsledkem žalobcova syna L. F.. Žalobce patrně přehlíží, že žalovaná ani ministerstvo nikterak nerozporovaly jím uváděná skutková tvrzení ohledně vztahu ke členům jeho rodiny. Správní orgány nikdy nezpochybňovaly, že žalobce skutečně vede rodinnou domácnost se svou družkou L. F., se kterou pečuje o dvě nezletilé děti, kterým zajišťuje výživu. Stejně tak správní orgány nijak nezpochybňovaly existenci citových vazeb mezi žalobcem, jeho družkou a oběma dětmi. Z tohoto důvodu bylo zjevně nadbytečné, aby správní orgány doplňovaly dokazování aktuální zprávou OSPOD či výsledkem žalobcova (t. č. sedmnáctiletého) syna L., neboť skutečnosti, které měly být těmito žalobcem navrhovanými důkazními prostředky prokázány, nebyly ministerstvem ani žalovanou zpochybňovány. Žalovaná a ministerstvo tyto (žalobcem tvrzené) skutečnosti naopak vzaly za základ zjištěného skutkového stavu, pouze je vyhodnotily tak, že jejich existence nezakládá nepřiměřenost zásahu do osobního a rodinného života, neboť nad těmito skutečnostmi převažuje závažnost žalobcova předchozího protiprávního jednání. Jinak řečeno, existence žalobcových rodinných vazeb byla ve správním řízení prokázána, avšak správní orgány ji nevyhodnotily jako překážku pro zrušení platného povolení k trvalému pobytu (srov. rekapitulaci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v odstavci 20 výše). Jedná se tedy o posouzení právní, nikoliv skutkové. Opět platí, co bylo uvedeno v předchozím odstavci: Správnost posouzení právní otázky je jedna věc, nicméně z hlediska splnění povinnosti zjistit všechny rozhodné skutečnosti (§ 3 správního řádu) postup ministerstva a žalované zcela ob stojí.
29. Za důvodné soud neshledal ani námitky brojící proti procesnímu postupu ministerstva poté, co jeho první rozhodnutí bylo zrušeno žalovanou. Účinky zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu vůči žalobci nastaly dne 15. 7. 2016, kdy mu bylo doručeno oznámení ministerstva ze dne 11. 7. 2016. Ustanovení § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců – jehož užití bylo žalobci sděleno v rámci oznámení ministerstva ze dne 18. 10. 2017 o změně právní kvalifikace – nabylo účinnosti již dne 18. 12. 2015 (do zákona o pobytu cizinců bylo včleněno v rámci souhrnné novely provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). Není tedy pravdou, jak tvrdí žalobce, že by vůči němu bylo užito zákonné ustanovení, které v době zahájení řízení ještě nebylo platné ani účinné. Ministerstvem provedená změna kvalifikace tudíž neměla za následek zahájení řízení podle nové právní úpravy, jak bylo v žalobě namítáno.
30. Soud tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím považuje za zcela přezkoumatelné, a současně neshledává žádné podstatné procesní vady řízení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
31. Soud proto přistoupil k vlastnímu věcnému posouzení – pro věc nejpodstatnější – sporné právní otázky, zda žalovaná a ministerstvo dospěly ke správnému závěru, že zrušení trvalého pobytu nemůže pro žalobce představovat natolik nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jehož intenzita by odůvodnila zachování trvalého pobytu i navzdory naplnění podmínek pro jeho zrušení.

32. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení (...) byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
34. V této souvislosti soud považuje za vhodné připomenout právní názor, který účastníkům tohoto sporu sdělil již v rozsudku ze dne 20. 11. 2019, č. j. 43 A 6/2018-37, jenž se týkal žádosti žalobce o udělení povolení k přechodnému pobytu (viz odstavec 23 výše) a v němž soud mj. vyložil, že intenzita dopadů do soukromého a rodinného života je o to vyšší, pokud rozhodnutím správního orgánu dochází k odnětí existujícího pobytového oprávnění, a nikoliv „pouze“ k jeho neudělení (viz body 23, 33 a 34 zmiňovaného rozsudku); tuto argumentaci následně zcela potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 8/2020 – 32 (viz jeho body 20 až 21). Jedním z klíčových důvodů, proč ve věci sp. zn. 43 A 6/2018 soud žalobu zamítl, byla právě skutečnost, že v důsledku (tam vydaného) rozhodnutí žalované nevznikala žalobci povinnost vycestovat, neboť nadále mohl požívat práva z platného povolení k trvalému pobytu, tudíž otázka odloučení od družky a dětí (v příčinné souvislosti s rozhodnutími správních orgánů) nepřicházela vůbec v úvahu. To je podstatný rozdíl oproti nyní posuzované věci, ve které je důsledkem napadeného rozhodnutí právě odnětí existujícího pobytového oprávnění (zrušení trvalého pobytu) spolu s uložení povinnosti vycestovat (výjezdní příkaz). Intenzita dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je tudíž neporovnatelně vyšší, než tomu bylo v případě posuzovaném ve věci sp. zn. 43 A 6/2016.
35. Klíčovou otázkou je tedy hodnocení přiměřenosti těchto dopadů, tedy posouzení, zda zájem společnosti na potrestání žalobce za jím dříve spáchanou trestnou činnost převyšuje jeho zájem na společném soužití s rodinou. Je tedy třeba porovnat na straně jedné vazby žalobce k České republice a jeho rodinným příslušníkům, kteří zde žijí a jsou též českými občany, a na straně druhé závažnost protiprávního jednání, za které byl odsouzen. V tomto směru je třeba dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) týkající se výkladu čl. 8 Úmluvy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer* proti Nizozemsku, č. 50435/99, bod 39, nebo rozsudek velkého senátu téhož soudu ze dne 18. 10. 2006, *Üner* proti Nizozemsku, č. 46410/99 body 57 až 58) zohlednit především následující kritéria: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) "imigrační historii" cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení

veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, neboť právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45). Přestože se uvedená kritéria vyložená ESLP vztahovala primárně k posouzení podmínek pro vyhoštění cizinců, judikatura dovodila její použitelnost i ve vztahu k rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-39, bod 26). Uvedenými kritérii je tedy třeba poměřovat i přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce v nyní posuzované věci.

36. Nelze upřít, že zejména v prvostupňovém rozhodnutí je hodnocení výše specifikovaných kritérií věnována značná pozornost. Soud se však s výsledkem těchto hodnotících závěrů nemůže ztotožnit.
37. Předně nelze souhlasit s konstatování ministerstva, že žalobci není zakázán pobyt v České republice, ale že je mu „pouze“ odňato nejvyšší pobytové oprávnění. Výrok prvostupňového rozhodnutí (potvrzený napadeným rozhodnutím) má totiž i druhou část, ve které je žalobci ukládána povinnost opustit území ve stanovené lhůtě, přičemž v případě nesplnění této povinnosti by žalobce pobýval na území České republiky již protizákonné a vystavoval se tak riziku správního vyhoštění (§ 120 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Čili, i když napadeným rozhodnutím (ve spojení s prvostupňovým) není přímo uložen zákaz pobytu, tak jeho nepřímým důsledkem je faktická nemožnost pobývat na území České republiky (srov. též závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28, bod 38, včetně judikatury tam odkazované). Jakkoli je pravdou, že žalobce se mohl pokusit požádat o udělení nižšího druhu (stupně) pobytového oprávnění, tak současně lze pochybovat o tom, že v situaci, kdy správní orgány shledaly důvod pro odnětí existujícího pobytového oprávnění, by současně byly ochotny vyhovět žádosti o udělení jiného druhu pobytového oprávnění. V tomto směru soud považuje za nepřilíš šťastné ministerstvem formulované "doporučení", aby si žalobce požádal například o udělení povolení k přechodnému pobytu (viz str. 5 prvostupňového rozhodnutí), neboť ministerstvu muselo být známo, že o pouhé dva měsíce dříve (rozhodnutím ze dne 19. 10. 2017, č. j. OAM-6897-27/PP-2017) žalobci přesně tento typ žádosti zamítlo, přičemž žalovaná o necelý měsíc dříve tento postup potvrdila 8. 12. 2017, č. j. MV-134809-4/SO-2017). Z tohoto pohledu bylo "doporučení" k podání žádosti o přechodný pobyt v podstatě klamavé, neboť v době vydání prvostupňového rozhodnutí bylo řízení o žádosti o trvalý pobyt pravomocně ukončeno s nevyhověním (a to prakticky z totožných důvodů, z jakých byl žalobci posléze odňat trvalý pobyt). S ministerstvem lze souhlasit potud, že určitě není povinnou žalobci (ani jinému cizinci) poskytovat žádný návod, jak má postupovat k dosažení svého, na druhou stranu nedává příliš smysl, proč ministerstvo poskytovalo žalobci návod přesně opačný, směřující ke zcela očividnému neúspěchu. Soud se naopak domnívá, že záznam o předchozím zrušení trvalého pobytu z důvodu spáchaní trestného činu by se do budoucna velmi pravděpodobně stal univerzálním argumentem, na jehož základě by správní orgány nevyhovovaly v zásadě jakékoliv pobytové žádosti.
38. Soud se dále nemůže ztotožnit s názorem správních orgánů, že samotné zrušení trvalého pobytu není pro žalobce nijak fatální, neboť mu nezakazuje styk s jeho dětmi ani družkou. Je sice pravdou, že napadeným rozhodnutím není vysloven přímý zákaz styku se členy

rodiny (takový přímý zákaz by mohl vyslovit jen soud v opatrnickém nebo v trestním řízení), současně však nelze pochybovat o tom, že faktická možnost realizace společného rodinného života bude žalobci v důsledku napadeného rozhodnutí upřena velmi citelně. V tomto směru je třeba vzít především v potaz nejen to, že žalobce žil (ke dni vydání napadeného rozhodnutí) na území České republiky již téměř 23 let, ale především, že jeho družka i obě jeho děti mají české státní občanství, všichni se narodili v České republice a strávily zde celý život, naopak k zemi žalobcova původu (Moldávie) nemají žádné vazby, vyjma známosti s žalobcovými příbuznými, a navíc ani neumějí moldavsky. Měřeno těmito hledisky by případné přestěhování žalobcovy družky a jeho dětí do Moldávie za účelem společného soužití bylo nanejvýš problematické. Právě skutečnost, že žalobcova družka i jeho děti jsou občany České republiky, poměrně výrazně odlišuje tuto od např. od věci posuzované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, v němž byla otázka zrušení trvalého pobytu řešena ve vztahu k cizinci, jehož manželka a děti byly stejně jako on státními příslušníky země původu, a tedy nebyly shledány překážky pro jejich společné soužití tam (z tohoto důvodu nelze závěry vyslovené ve zmiňovaném rozsudku na nyní posuzovanou věc zcela přenášet). S ohledem na uvedené je soud názoru, že v nyní posuzované věci by zrušení trvalého pobytu ve spojení s výjezdním příkazem mohlo vést v zásadě ke dvěma variantám: Buďto k odstěhování celé rodiny do zahraničí (pokud by družka a děti následovaly žalobce – nicméně pak by samy musely v cizí zemi žádat o příslušná pobytová oprávnění dle tamních předpisů), nebo k faktickému odloučení otce od zbytku rodiny (pokud by družka a děti zůstaly v České republice). Byť při druhé zmiňované variantě si lze zajisté představit i setkávání členů rodiny například na území jiných států nebo prostřednictvím moderních technologií (online formou, přes mobilní aplikace), tak toto přirozeně nelze považovat za plnohodnotné soužití členů rodiny. Soud tudíž nemá pochyb o tom, že zrušení trvalého pobytu ve spojení s výjezdním příkazem by představovalo velmi citelné narušení soukromého a rodinného života nejen samotného žalobce, ale také členů jeho rodiny (družky L. F., syna L. F. a dcery L. F.), kteří jsou českými občany. V tomto směru substituční zástupkyně žalobce během jednání velmi přílehlavě odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu 25. 3. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 - 33, bod 15, který vycházel z úvahy, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je třeba hodnotit nejen ve vztahu k samotnému cizinci, ale též k ve vztahu k jeho rodinným příslušníkům žijícím na území České republiky.

39. Soud nepřehlédl argument správních orgánů, že hlavní zdroj žalobcových příjmů pocházel ze země jeho původu, a tak tomu bylo zjevně (byť patrně v menší míře) i poté, co byl žalobce propuštěn z výkonu trestu a nechal se zaměstnat jako řidič v podniku J. v P. (viz svědecká výpověď jeho družky v odstavci 19 výše). Z čistě ekonomického hlediska (soukromých výdělečných poměrů) by tedy nemožnost pobývat na území České republiky pro žalobce nepřiměřeným zásahem dozajista nebyla. Soud však hodnotí jako závažnější právě hledisko rodinné, které nelze zužovat pouze na zaopatřování výživy a hmotného zabezpečení, ale je třeba brát v potaz také citové vazby mezi členy rodiny a jejich sociální zázemí, do nichž by v případě zrušení žalobcova trvalého pobytu bylo zasazeno velmi výrazně (viz předchozí odstavec).
40. Vzhledem k potenciálu závažnosti zásahu do žalobcových rodinných vztahů je tudíž rozhodujícím kritériem žalobcova minulost a závažnost jím spáchané trestné činnosti. Právě míra závažnosti žalobcova protiprávního jednání je klíčová z hlediska posouzení, zda žalobce představuje takové nebezpečí pro společnost či veřejný pořádek, jež by převážilo nad jeho právy vyplývajícími z čl. 8 Úmluvy, která nejsou absolutní, ale zde prostor pro

vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45).

41. Soud nijak nepopírá, že žalobce byl v průběhu třinácti let celkem třikrát pravomocně odsouzen za páčání trestné činnosti, z toho jednou k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Soud rovněž nijak nezlehčuje důsledky žalobcem spáchané trestné činnosti, přičemž souhlasí s ministerstvem v tom, že se jednalo o trestnou činnost motivovanou dosažením zisku.
42. Na druhou stranu: Trestná činnost, kvůli které byl žalobce odsouzen nepodmíněně, měla charakter hospodářské kriminality (zkrácení daně), předchozí trestná činnost měla charakter kriminality majetkové (pojistný podvod) či směřovala proti obecnému pořádku ve věcech veřejných (padělání veřejné listiny), v posledním případě přitom došlo již v roce 2005 k zahlázení. Žalobce naopak nikdy nebyl odsouzen za násilnou či sexuálně motivovanou trestnou činnost, ani za drogovou kriminalitu, ani za účast na organizované zločinecké skupině, ani u něj nebyly prokázány aktivity směřující k ohrožení ústavního zřízení, obranyschopnosti či demokratických základů České republiky (např. ve smyslu spolupráce s cizí zpravodajskou službou). Nelze proto bez dalšího uvažovat, že by žalobce byl osobou vysloveně nebezpečnou pro své okolí. S přihlédnutím k těmto okolnostem se soud považuje za závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti nejví natolik vysoká, aby odůvodňovala zásah do jeho rodinného života formou zrušení trvalého pobytu a s tím spojené povinnosti vycestovat z území České republiky. Soud znovu zdůrazňuje, že nechce nijak bagatelizovat žalobcem spáchané trestné činy (z nichž ten nejzávažnější spočívá ve zkrácení spotřební daně přes 4 mil. Kč), zároveň však nemůže opomíjet, že žalobce byl za páčání této činnosti již potrestán, naposledy právě uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání dvou let, který také v době rozhodování správních orgánů vykonával (byť od 2. 11. 2017 již v režimu podmíněného propuštění). V tomto kontextu soud hodnotí zrušení trvalého pobytu spíše jako opakované trestání za něco, za co byl žalobce již jednou potrestán.
43. Není přitom bez významu, že žádný z trestních soudů (viz odstavec 9 výše) nepřikročil k tomu, aby žalobci uložil trest vyhoštění, přestože existence trvalého pobytu a sociálního zázemí nepředstavují překážku pro uložení tohoto druhu trestu, neboť by musely být kumulativně splněny i další podmínky dle § 80 odst. 3 trestního zákoníku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2014, č. j. 8 Tdo 809/2014-21). Z pohledu narušení společného soužití a potenciálního zpřetrhání rodinných vazeb přitom může být trest vyhoštění v konečných důsledcích leckdy i horší, než by byl trest odnětí svobody do dvou let vykonávaný v České republice. Jak přitom bylo vysvětleno výše (viz odstavec 38), zrušení trvalého pobytu z důvodu trestního odsouzení je skutečností, která bude velmi pravděpodobně představovat argument pro nevyhovění jakémukoliv typu pobytové žádosti, čili v konečném důsledku povede k nemožnosti pobývat na území. V kombinaci s výjezdním příkazem pak žalobci v zásadě nezbyde jiná možnost než území opustit, jinak by založil důvod pro uložení správního vyhoštění, které se (kromě rozdílných zákonných podmínek pro jeho vydání) ve svých faktických důsledcích prakticky neliší od vyhoštění trestního. Uvedené nasvědčuje tomu, že rozhodnutím správních orgánů by nakonec bylo dosaženo toho, k čemu v rozhodnutí trestním přistoupeno nebylo. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že mu jsou známy nosné závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26, a ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37, v nichž bylo vyloženo, že neuložení trestu vyhoštění nebrání správnímu orgánu v tom, aby ve

správním řízení rozhodl o správním vyhoštění, ani v tom, aby rozhodl o zrušení povolení k trvalému pobytu. Současně je však nutno vzít v potaz, že věci cizinců v posledně zmiňovaných rozsudcích se od případu žalobce v nyní posuzované věci poměrně značně liší:

44. Ve věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26, se jednalo o cizince, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 10 let za spáchání zvláště závažného zločinu vraždy ve stadiu pokusu. Jednalo se tedy o nepoměrně závažnější trestnou činnost, než jaké se dopustil žalobce v nyní posuzované věci. Navíc se jednalo o cizince, který sice měl v České republice příbuzné, ti ale na něm nebyli závislí výživou a ani on na nich. To je další rozdíl oproti žalobci v nyní posuzované věci, který – jak vyplynulo z výsledků řízení před správními orgány – má v zásadě postavení živitele rodiny.
45. Ve věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37, se jednalo o cizince, který byl za trestnou činnost pravomocně odsouzen sedmkrát, a to čtyřikrát za trestný čin krádeže (z toho dvakrát spáchané vloupáním), jedenkrát za poškozování cizí věci a dvakrát za vydírání se zbraní. I tuto trestnou činnost soud hodnotí jako závažnější v porovnání s trestnou činností spáchanou žalobcem v nyní posuzované věci, a to jak z hlediska četnosti (zmiňovaný cizinec během 13 let spáchal trestný čin sedmkrát, zatímco žalobce během 14 let „jen“ třikrát), tak i z hlediska společenské škodlivosti (zmiňovaný cizinec spáchal trestný čin se zbraní). Navíc se jednalo o cizince, který sice měl nezletilého syna žijícího v České republice, zároveň ho však neměl v péči, ale toliko na něj hradil výživné. To je další rozdíl oproti žalobci, který má v péči své dvě děti (v době vydání napadeného rozhodnutí obě nezletilé).
46. Skutkové rozdíly popsané v předchozích dvou odstavcích svědčí o tom, že věc žalobce je značně odlišná od věcí cizinců v posledně zmiňovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26, a ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37. Proto je třeba jeho potenciální nebezpečnost pro společnost či veřejný pořádek hodnotit jako nižší, zatímco zásah do rodinného života jako výrazně vyšší. Hodnotí-li soud v tomto kontextu povahu a závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, a přihlédně-li současně k uloženému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který žalobce vykonal, pak soud dospívá k závěru, že zrušením trvalého pobytu by žalobce byl fakticky opětovně "trestán" za něco, za co již dostatečně potrestán byl. Tento závěr je dále umocněn tím, že žalobce i po skončení výkonu trestu bude velmi pravděpodobně zatížen finančními závazky, které mu vznikly v souvislosti s trestním odsouzením (ať už jde o dodatečné doměření spotřební daně, o kterou zkrátil stát při spáchání posledního z trestných činů, nebo o exekuci nákladů výkonu trestu ve smyslu 35 a § 36 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů), čili lze v tomto směru předpokládat sekundární postih žalobce za jeho předchozí protiprávní jednání. Tím spíše se jeví jako neúčelné, aby nastupoval ještě postih terciální v podobě zrušení trvalého pobytu spojeného s výjezdním příkazem, jehož důsledky nutně povedou k nutnosti razantního přeorganizování společného soužití s družkou (českou občankou, se kterou žalobce žije déle než dvacet let) a se dvěma dětmi (rovněž českými občany, kteří jsou od svého narození ve společné péči žalobce a jeho družky). Souhrn všech těchto okolností vede soud k závěru, že zrušení trvalého pobytu znamená pro žalobce již natolik výrazný zásah do jeho rodinných poměrů, že jde o zásah nepřiměřený.

47. Soud tedy uzavírá, že na rozdíl od správních orgánů nepovažuje žalobcovu předchozí trestnou činnost za natolik závažnou, aby odůvodnila zásah do jeho rodinného života v takovém rozsahu, jaký mu hrozí při zrušení trvalého pobytu a od toho odvozené povinnosti opustit území. Tím by totiž bylo žalobci znemožněno realizovat společný život s družkou a s dětmi, po kterých lze vzhledem k jejich těsným vazbám k České republice (všichni jsou čeští občané) těžko požadovat, aby žalobce následovaly do země jeho původu, případně aby se od něj (coby otce rodiny) trvale odloučily. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozhodl (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) o zrušení napadeného rozhodnutí a vrátil věc žalované k novému projednání.
48. Za daných okolností by se jevilo přiměřené, pokud by k odnětí nejvyššího pobytového titulu (trvalého pobytu) došlo současně s jeho nahrazením pobytovým titulem nižším (přechodným pobytem). Takový důsledek by bylo možno považovat za zcela adekvátní, neboť žalobce by měl "pouze" nižší pobytový titul, ale mohl by na území nadále legálně pobývat a hrozba oddělení rodiny by nepřicházela v úvahu. Jak ale soud již uvedl (viz odstavec 37 výše), v době vydání prvostupňového rozhodnutí již byla žalobcová žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu pravomocně zamítnuta, tudíž možnost získání tohoto nižšího pobytového titulu byla v době odnímání trvalého pobytu již zcela bez naděje na úspěch. V takové situaci v zásadě není jiný způsob, jak se vyhnout nepřiměřeným dopadům do rodinného života žalobce, než mu zachovat aktuální pobytové oprávnění.
49. Pokud jde o námitku žalované, že z důvodu blanketního podání nemohla reagovat na námitky žalobce proti nepřiměřeným dopadům zrušení povolení k trvalému pobytu, pak soud znovu připomíná (srov. odstavec 27 výše), že žalované nijak nevytýká nevypořádání odvolacích námitek, ani způsob reakce na rozsah žalobcovy odvolání. Soud však zaujímá odlišné hodnocení ve vztahu k otázce dopadů zrušení trvalého pobytu do rodinného života žalobce, přičemž možnosti správného zhodnocení této otázky byly v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí stejné jako v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí (ostatně i soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného toliko v průběhu řízení na prvním stupni). Ostatně i žalovanou připomínaný rozsudek Nejvyššího správního ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 - 71 (v němž je jinak apelováno na odpovědnost účastníka za rozsah odvolacího přezkumu) mj. vyložil: „*Pozornost, kterou je odvolací orgán povinen nad rámec uplatněných odvolacích námitek věnovat základním zásadám správního řízení, je limitována skutečnostmi, které jsou ze spisu zjevné*“ (zvýraznění doplněno zdejším soudem). Skutečnosti týkající se okolností žalobcovy rodinného života a jeho trestního odsouzení, jež byly pro zhodnocení přiměřenosti dopadů stěžejní, přitom byly ve spise ministerstva zachyceny dostatečně.
50. Pokud jde o listiny předložené substituční zástupkyní žalobce v průběhu jednání, které se týkají žalobcovy podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (konkrétně usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 27. 3. 2017, sp. zn. OPP 42/2017, o podmíněném propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, ve spojení s potvrzením vězeňské služby ze dne 27. 3. 2017 o propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody) a jeho osvědčení (usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 7. 5. 2019, č. j. OPP 42/2017-51, o vyslovení, že se odsouzený osvědčil), pak poznatky z nich zjištěné nemají ve vztahu k posouzení věci žádný zásadní význam. Skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněčně propuštěn, je patrná již ze správního spisu a byla vzata správními orgány v potaz. Skutečnost, že se žalobce osvědčil, nastala až po vydání

napadeného rozhodnutí, tudíž k ní žalovaná nemohla jakkoli přihlížet (jakkoli je pravdou, že osvědčení v průběhu zkušební doby určitým způsobem dokresluje, že pobyt žalobce na území České republiky zjevně nepředstavuje výrazné riziko pro veřejný pořádek, a tedy že zájem společnosti na jeho postihu za předchozí trestní jednání by v tomto případě neměl převažovat nad zájmy dětí a jejich právu na společný život s otcem).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaná a ministerstvo nesprávně posoudily otázku přiměřenosti dopadu jejich rozhodnutí do rodinného života žalobce [§ 87l odst. 1 písm. e), § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců], a proto jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a spolu s ním zrušil též prvostupňové rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
52. V dalším řízení budou správní orgány vázány právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jelikož správní orgány rozhodují podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, bude třeba v novém řízení zkoumat, zda se v mezidobí podstatným způsobem nezměnily skutkové okolnosti (např. by žalobce ukončil společné soužití s družkou a přestal vyživovat své děti, byl by opětovně odsouzen za další trestný čin apod.). Jestliže k žádné takové podstatné změně okolností nedojde, pak správním orgánům nezbyde než vyhodnotit, že zrušení povolení k trvalému pobytu představuje nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného života a z tohoto důvodu řízení zastavit (§ 66 odst. 2 správního řádu).
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byla ve věci úspěšný, soud přiznal náhradu nákladu řízení v celkové výši 16 342 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudního poplatku za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a nákladů zastoupení ve výši 12 342 Kč, které tvoří odměna za tři úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahujícím dvě hodiny) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a tří paušálních náhrad hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalované zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu